
Dvě malé školní úlohy z morálky

Dvě malé školní úlohy z morálky

10.3.2012, Rubrika: Názory, strana: 10, Téma: Ostatní
Zápisník Josefa Chuchmy vedoucího přílohy Kavárna

Za dětinskou a hloupou označil předešlým Václav Klaus otázku studenta České zemědělské univerzity, který se hlavy státu v diskusi po tamější prezidentově přednášce zeptal, kolik on zaplatil za svá vysokoškolská studia. Klaus rozmrzele odvětil, že studoval v letech 1958 až 1963, a to se pochopitelně žádné školné neplatilo.

Fakticky ta studentova otázka nesmyslná je, ale jako poznámka o morální odpovědnosti prezidentova tlaku na školné nesmyslná není. Má totiž oprávnění ten, kdo sám vystudoval za státní peníze, a je jedno, v jakém systému, a kdo za státní peníze nechal vystudovat i své dvě děti (jako právě Klaus), aby kázal o tom, že vzdělání je soukromým statkem, který studenti využijí jen sami pro sebe, a proto by si za ně měli platit? Ponechme stranou, že vzdělání lidí sice zprvu od státu více berou k nabytí svého vzdělání, ale pak mu také většinou více odevzdávají na daních z vyšších mezd, nehledě na příspěvky nehmotné a neměřitelné, které vzdělání lidí vnášejí do kultury společnosti. Obecnější a v tuzemském kontextu důležitější poznámka na téma školného zní takto: Disponuje morálním právem razantně vyzývat ke školnému ten, kdo vystudoval za peníze komunistického státu? Myslím, že ne. Tím vůbec nechci říct, že jsem za všech okolností a a priori proti školnému. Ovšem Klausovou (i třeba mou) osobní historickou smůlou je, že jako od člověka, který sám studentský život s placením školného nezažil, vyznívá apel na jeho placení značně nedůvěryhodně. Tuhle historickou a generační propast nezacelí žádná ideologie, teze či rada.

Ministr školství Josef Dobeš včera prodloužil – navzdory verdiktu Akreditační komise – plzeňské právnické fakultě akreditaci magisterského oboru do 31. července 2016. Ihned zazněly hlasy, že je to rozhodnutí protiprávní. Předsedkyně akreditační komise Vladimíra Dvořáková oznámila, že komise podá žalobu ve veřejném zájmu; žalobu chce podat i někdejší ministr školství Ondřej Liška („Ministr nemůže rozhodnout v rozporu s Akreditační komisí. Prostě nemůže, to je nezákonná věc,“ řekl.).

„Ze dne na den došlo k ohrožení 1 800 studentů.

Není absorpční kapacita, jak poskytnout alternativu studentům, kteří jsou v celé situaci nevinně,“ zněl jeden z ministrových argumentů.

Do nesnadné situace studentů, jimž by byla fakulta uzavřena a oni by se museli pokoušet dostudovat jinde, se lze vžít, to ne že ne. Ale jinak je poselství verdiktu ministra Josefa Dobeše zdrcující. Z Akreditační komise učinil trhací kalendář, jehož odborný verdikt lze politicky změnit, když se to bude hodit.

Prokousal jsem se několikastránkovým rozhodnutím, jímž ministr školství svůj výrok zdůvodňuje. Nechám bokem právní rovinu rozhodnutí, tu budou muset posoudit právníci. Ale když ministr argumentuje, že jednou z námitek plzeňských práv, které shledal jako závažné, je tvrzení fakulty, že předsedkyně Akreditační komise je podjatá, a v záplavě těch ministerských slov není ani jedno věnováno tomu, čím tedy fakticky podjatá je, nelze se zbavit dojmu, že tady se hraje účelová hra, v níž o studenty až tak nejde, nýbrž běží o jakési poziční a politické boje, jichž je ministr školství čilým aktérem. Za toho Dobeše české školství jednou ještě sakra zaplatí.